

Randstad ademt de rust van Noordpolderzijl in

REPORTAGE DINEREN OP DE DIJK

- Dijk bij Noordpolderzijl even een restaurant
- Plensbui kan ruim honderd gasten niet deren

Door Frank von Hebel

Noordpolderzijl Voorgerecht: de luchten. Hoofdgerecht: de Waddenzee. Toetje: de kleinste zeehaven van Nederland. Maar ook het eten van de derde editie van *Dineren op de Dijk* in Noordpolderzijl, die zaterdagavond plaatsvond, was onovertroffen. En zelfs een allesdoorwekende regenbui kon de 120 gasten niet verjagen.

Noordpolderzijl lijkt voor de randstedeling het einde van de wereld. Toegegeven: het is even rijden. Maar dan heb je ook wat. Bij het naderen van de getijdenhaven zijn vanuit de verte de ruim honderd gasten nauwelijks te onderscheiden. De combinatie van overweldigende luchten en akkers slokt de bezoekers als het ware op.

Een regenbuitje sputtert wat dreigend, maar geen gast die zich er iets van aantrekt. En Ingrid Koetzier, de mater familias van dit eefestijn, al helemaal niet. Voor haar geen Piet Paulusma of buienradar, die de voorpret wreed zouden kunnen verstoren. "Iedereen zegt toch wat anders. Je hebt er niks aan."

Een steile trap leidt naar de dijk, waar de gasten aan een lange eettafel net de laatste restjes wortelgembersoep naar binnen lepelen. Gert Dusseldorp (57) uit Rotterdam heeft meegeholpen met het dekken van de tafel. "Ik heb de middag doorgebracht met het leggen van honderd messen en het vouwen van honderd servetjes. En ik vond het niets eens vervelend." In het dagelijks leven is hij beeldend therapeut. "Maar dit werkte ook heel therapeutisch."

Hij leerde Noordpolderzijl kennen dankzij zijn Groningse vriendin. Zij draagt op haar

hoofd een wonderlijke creatie, bestaande uit landbouwgewassen en touw. "Zo is het meteen duidelijk dat ik bij de organisatie hoor."

Dusseldorp zit met zijn rug naar de Waddenzee toe. Hij draait zijn hoofd naar zijn rechterschouder en ziet wolkenluchten die eindigen bij het stille water. "Je kunt hier zo ver kijken. Je blik houdt niet op."

Tijd voor het hoofdgerecht, verschillende stoofpotten, basmatirijst en een waddensalade. En dan valt er een druppel. En nog één. Heel veel druppels kletteren neer op de dijk. Paraplu's verschijnen als bij toverslag. Een gierende lach klinkt. Sommige gasten wordt het te dol en dribbelen met hun borden naar de beschutting van café 't Zielhoes. Te laat

De rijstkorrels drijven in het water.

Langzaam verdwijnt de regen. De gasten klimmen met hun borden vol de dijk op. Al snel klinkt weer het geluid van bestek tegen aardewerk. En dan schrijdt er voor de wolken langs een regenboog. Dusseldorp zit weer op zijn plek. Zijn bord ligt ondersteboven op tafel. Daaronder: een droog servetje.

▲ Een flinke plensbui tijdens het Diner op de Dijk mocht de pret niet drukken.
Foto: Ida F. Mulder

”
Je kunt hier zo ver kijken. Je blik houdt niet op